

[Hanne Reintoft.]

af eksporterhvervene vil medføre en særlig bedring i vores økonomi, da alt trods såvel statsministerens som hr. Per Hækkerups fremstilling i fredags i hvert tilfælde tyder på stagnation for disse erhverv. OECD regner jo med, at stigningen i samhandelen mellem de kapitalistiske lande vil synke fra 16 pct. sidste år til 10 pct. i år, og vor uvillighed til at omlægge vore markeder er jo temmelig tydelig, ikke mindst når man har hørt regeringens markedspolitik fremlagt her i februar.

Der er altså ikke nogen grund til at tro, at Danmark under disse omstændigheder vil have nogen mulighed for at forbedre sin betalingsbalance ved at øge stigningstakten i sin eksport i denne situation. Tværtimod vil der snarere ske det, at stramningen for lønmodtagerne vil medføre et mindre forbrug på hjemmemarkedet, og konjunkturbarometeret har jo vist, at det netop vil kunne true beskæftigelsen ganske betydeligt. Vi har allerede set, at stramningen i byggesektoren har slået igennem med en ikke ubetydelig ledighed i byggefagene her i deres bedste tid; jeg tror, de københavnske murersvende er oppe på en ledighed på omkring 13 pct. Det, det kort og godt drejer sig om, er stadig væk ved et diktat fra de indflydelsesrige arbejdsgiverkredse over statsapparatet at beslaglægge en del af de lønninger, arbejderne har tilkæmpet sig mod arbejdsgivernes vilje; det er faktisk indkomstpoltikken i en nøddeskal.

Arbejdsministeren (Lauge Dahlgaard): Jeg vil gerne takke for de bemærkninger, der er fremsat om det foreliggende lovforslag, særlig naturligvis de bemærkninger, der er fremsat af ordførerne for regeringspartierne. Jeg skal samle mine bemærkninger i øvrigt til ordførerne for oppositionspartierne; selv om disse bemærkninger blev fremsat i 4 forskellige socialistiske gradbøjninger, skal jeg sammenfatte dem under ét.

Man har vist fra samtlige de fire ordføreres side karakteriseret det, der her er tale om, som tilskud til arbejdsgiverne. Det er,

som det fremgår af lovforslaget, både af dets tekst, dets titel og dets bemærkninger, ikke tilfældet; det, der er tale om, er at gøre en indsats med det formål at begrænse den stigning i produktionsomkostningerne, som kan forudses at indtræffe med ét slag i begyndelsen af september.

Det er sagt fra flere sider, at lønstigninger er gunstige, de er gavnlige for økonomien, de fremkalder et pres i henseende til at forbedre produktionens tilrettelæggelse, rationalisere den osv. Det er betragtninger, som jeg ikke er uenig i, når de anlægges som en langtidsbetragtning. Men lønstigninger, der sætter ind fra den ene dag til den anden, og som er meget kraftige, har naturligvis ikke i samme grad den virkning, der her er fremhævet.

Der er tale om, at der i begyndelsen af september må forventes udløst 2 dyrtidsportioner à 20-22 øre pr. dyrtidsportion, og dertil kommer forkortelsen af arbejdstiden og den kompensation, som lønmæssigt sker i forbindelse hermed i henhold til overenskomsterne på arbejdsmarkedet; tilsammen vil det give en stigning i arbejdslønnen pr. time på 63 øre. Der er ingen, som med rimelighed kan påstå, at der så at sige natten mellem den 31. august og den 1. september skulle indtræffe sådanne begivenheder i erhvervslivet, at en sådan kraftig stigning i lønniveauet fra den ene dag til den anden skulle være forsvarlig. Det er givet, at det vil forringe vor konkurrenceevne og udsætte beskæftigelsen for fare.

Jeg vil gerne i denne forbindelse sige, at i jo højere grad man deler den frygt, som oppositionspartierne tidlig og silde fremfører, ikke mindst socialdemokratiet, nemlig at man må vente et økonomisk tilbageslag til efteråret, jo mere bør man da rent logisk være tilhænger af en politik, der som det forslag, der her er til behandling, tilstræber en opbremsning af produktionsomkostningernes stigning.

Jeg synes i og for sig, der er grund til at efterlyse lidt mere konsekvens i de synspunkter, som man fra oppositionspartier-